

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 63/01

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu dňa 19. júna 2001 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť B. D., bytom O., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Co 1/01 zo dňa 12. marca 2001, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť B. D. o d m i e t a pre nedostatok príslušnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola dňa 30. mája 2001 doručená ústavná sťažnosť B. D., bytom O. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Co 1/01 zo dňa 12. marca 2001. Týmto uznesením Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 18. decembra 2000 č. k. Z-2-22 C 32/93-160, ktorým tento nepriznal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov z dôvodu, že u nej ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva, keď navrhovateľka za

neoprávnený zásah do svojich práv na ochranu osobnosti považovala výroky odporkyne urobené v rôznych súdnych a správnych konaniach na adresu navrhovateľky v tom zmysle, že navrhovateľka nie je duševne zdravá, resp. že odporúčala začatie konania o pozbavení jej spôsobilosti na právne úkony.

Ústavný súd podanie B. D. posúdil v súlade s jej výslovným prianím a podľa jeho obsahu ako ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorá nemá viaceré zo zákonom predpísaných náležitostí.

V Slovenskej republike platí okrem ústavy aj Listina základných práv a slobôd, a preto sa v konaní pred ústavným súdom možno domáhať aj v nej zakotvených práv.

Navrhovateľka pravdepodobne vychádzala z ústavnej úpravy príslušnosti a právomoci Ústavného súdu Českej republiky. V Slovenskej republike však ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach opakovane vyslovil, že nie je oprávnený v konaní podľa čl. 127 ústavy preskúmať ústavnosť rozhodnutí a zrušovať rozhodnutia všeobecných súdov, lebo tieto nie sú orgánmi uvedenými v čl. 127 ústavy: „Všeobecné súdy Slovenskej republiky nie je možné považovať za miestne orgány štátnej správy Slovenskej republiky a ich rozhodnutia (rozsudky) za právoplatné rozhodnutia miestnych orgánov štátnej správy, ktorými je Ústavný súd SR oprávnený zaoberať sa v konaní o ústavnej sťažnosti“ (I. ÚS 4/99).

„Ústavný súd SR nemá právomoc preskúmať právoplatné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR“ (I. ÚS 55/96).

Naviac, právu sťažovateľky podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd už bola poskytnutá súdna ochrana, a to práve konaním predchádzajúcim prijatiu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Co 1/01, ktorý ním preskúmal a potvrdil predchádzajúce uznesenie krajského súdu sp. zn. Z-2-22 C 32/93-160. Preskúmaním rozhodnutia krajského súdu o odmietnutí oslobodenia od trov konania bola poskytnutá súdna ochrana právu sťažovateľky podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd, a preto jej

ju už nie je príslušný poskytnúť opakovane ústavný súd, lebo tento ju v konaní o ústavnej sťažnosti poskytuje iba „ ...ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“ (čl. 127 ústavy). Napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu nebolo porušené právo sťažovateľky podľa čl. 36 Listiny, ale bola mu poskytnutá súdna ochrana. Uznesenie najvyššieho súdu bolo prijaté bez zjavného porušenia ústavy a samotný fakt sťažovateľkinho neúspechu v konaní pred najvyšším súdom neznamena porušenie jej základných práv.

Nedostatok príslušnosti a právomoci ústavného súdu nie je možné odstrániť, a preto ústavný súd neskúmal splnenie ostatných procesných podmienok ani nevyzýval sťažovateľku na ustanovenie právneho zástupcu.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.